

Sali Koslou

MALI

slatki

OTKAZI

Preveo Srđan Jovanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Tokom pisanja ovog, meni prvog romana, mnogi ljudi su me zadužili svojom velikodušnošću.

Nisam mogla da dobijem bolju urednicu od Džeki Kantor, zbog čijeg mi je poleta i načina razmišljanja pisanje bilo poput sna. Čast mi je što sam radila s njom i drugima u izdavačkoj kući *Patnam*, naročito s Ajvanom Heldom, Ketrin Linč, Merilin Daksvort i – prekratko – s legendarnom Leonom Njuler. Izabeli Fašano zahvaljujem što je osmislila originalnu naslovnu stranu *Malih slatkih otkaza*, elegantnu i zavodljivu kao njeno ime.

Srećna sam što me je sudbina dovela do Kristi Flečer, koja je u *Male slatke otkaze* verovala od početka. Cenim njen nepogrešivi sud i stalno vođstvo, kao i Elizabet Zimski iz Los Anđelesa i Aramint Vitli iz Londona, te pažnju Kejt Šerler.

Čarls Solcberg zaslužuje veliko „hvala“ jer je nemirnoj spisateljici beletristike dopustio ulazak u svoje nebeletrističke krugove. Cenim njegovo prijateljstvo, strateške savete i rokove, bez kojih bih se još uvek natezala s prvom stranicom. Vivijan Konan je divna spisateljica i srećna sam što je ubrajam u prijatelje. Zahvalna sam na njenom logičnom rasuđivanju i pitanjima – što pedantnijim, to boljim – i drugim donosiocima sreće s naših radionica – naročito Kimberli Auerbah, Patriši Krejvits, Sari Dudni, Džudi Gorfejn, Šeron Gudvic, Eriki Kirstad, Stefani Klajn, Peti Nejsi, Nami Potok, Marijan Sabat, Elen Šekter, Šeron Samjuel, Beti Vold i Ričardu Vilisu.

Mnogo hvala Ejmi Stjuart i Tomasu Galitanu iz *Conn Kavanaugh Rosenthal Peisch & Ford Ltd.*, što su oblikovali pravnu argumentaciju Magnolije Gold kao da je zaista stvarna osoba.

Moje prijateljice iz predivnog, šašavog sveta magazina imaju stepen kolektivne mudrosti i energije redak u ostatku poslovnog sveta. U tom svetu je mnogo Magnolija, ali posebnu zahvalnost dugujem jedinstvenoj Elen Levin, koja mi je bila mentor, i tolikim drugima, kao i Ketrin Kevender, Emili Listfild i Dijani Salvatore – prijateljstvo s njima urodilo je osećajem za stvarnost i neiscrpnim vreloom ironičnih primedbi. Takođe, želim da se zahvalim svojim izuzetno nadarenim uredničkim ekipama u časopisima *Makalvs* i *Lajftajm*. Nadam se da sam bila bolja šefica od nekih drugih; ako nisam, krenimo svi dalje.

Sasvim sigurno imam i najdarežljivije prijatelje na svetu, koji su mi tokom dugog procesa pisanja pružali zagrljaje, gostoprимstvo i uredničke savete. Za vreme pisanja *Slatkih malih otkaza*, procvetalo je moje prijateljstvo s Barbarom Fišer; njena nežna ohrabrenja i izuzetna prilagodljivost zaslužuju zahvalnost punu ljubavi. Posebne zahvalnice upućujem i Aniti Bakal, Šeri Sjub Koen, Mardži Rozen i Ini Solc – koje su ocenile prve verzije teksta i srdajčno i oduševljeno rekle da! – kao i Mišel Vilens. Kada sam počinjala s novim poglavljem, Dejl Singer me je bodrila i ispitivala u detalje. Hvala i njoj.

Žene u mojoj porodici su izuzetne – svaka od njih jaka je i nadahnjuje me. Mnogo dugujem svojim sestrama, Betsi Tjuč, Dejl Berger i Viki Krajzer, kao i svojoj predivnoj sveskrvi, Helen Koslou Švajg.

Ljubav prema književnosti nasledila sam od majke, Frici Platkin, najčešćoj posetiteljki javne biblioteke u Fargu. Volela bih da su ona i moj otac, Samjuel Platkin, mogli da dožive objavljivanje romana svoje ćerke i da znaju koliko sam im oboma zahvalna na životu punom skromnih darova.

U svakom pogledu sam ponosna na svoje izvanredne sinove. Hvala Džedu i Roriju što su me ohrabrivali, što i ja njima činim, dok trčimo za snovima. Sjajno je kada od dece možete dobiti izvrstan savet.

Na kraju, moj suprug Robert je uvek video potencijal u devojci iz Farga i bio najvažniji razlog mog preseljenja na Menhetn. Zahvaljujem mu na duhovitosti, ljubavi i podršci, koje mu uzvraćam.

1.

Od Farga do fantazije

Šanelova rasprodaja, za nadobudnu modistkinju – svetinja nad svetinjama. Magnolija Gold, glavna urednica magazina *Ledi*, nije mogla da zamisli mnogo drugih razloga za ustajanje pre zore. Uskočila je u crnu haljinu bez rukava koja joj je otkrivala mišice i nataknila stiletto cipele koje je našla u Milanu, one koje skoro mogu da prođu kao „manolo“.

Tri sata kasnije, kada bi obično odlazila na posao, bilo je lakše naći petokaratni dijamant među belim lukom na pijaci u Ferveju nego prazan taksi na Aper vest sajdu. U ovaj sat joj je moglo izmaći sve osim taksija. U nekoliko minuta sjurila se niz Aveniju Vest end, udarila oko Kolambus serkla i okrenula ka južnom delu Central parka, stigavši u hotel *Park lejn* dovoljno rano da se dočepa dobrog mesta u redu.

Urednica lepote u magazinu *Ledi*, Fibi Fajnberg-Ficpatrick, dala joj je uputstva. „Ljudi tamo dolaze u šest, ali se vrata ne otvaraju do osam“, podučavala ju je glasom u kojem je odjekivao Long Ajland. „Obuci nešto komotno – obično vlada gužva.“ Obe su znale da se *nešto komotno* nije odnosilo na pulovere i patike marke „edi bauer“.

Magnolija je smatrala da drži čvrstih 7,5 na opštoj lestvici privlačnosti. Imala je smeđu kosu boje mahagonija – dugu do ramena, gustu, sa šiškama koje su uokvirivale njene velike zelene oči; bogomdan nos koji je, na njen užas, prizivao u pamet reč *živahan* i uprkos nuklearnom metabolizmu, guzu koja nikome nije mogla promaknuti. Zahvaljujući Fibi, koja je delila kupone

za popuste i besplatne stvari gde god bi kročila, Magnolija je redovno „peglala“ kosu najnovijim japanskim postupkom (800 dolara za bilo koga, za nju besplatno), a od koristi joj je bila i besplatna kozmetika koja joj je omogućavala da na najbolji način istakne visoke jagodice i kožu bez bora, taj postojani ishod masne kože iz tinejdžerskih dana. Nadala se da će poslednji poklon biti plodonosan još dugo nakon njenog trideset osmog rođendana iduće jeseni.

Današnju pozivnicu dobila je preko Fibine najbolje prijateljice, Šanelove devojke za odnose s javnošću. Glavne urednice staromodnih ženskih magazina uglavnom nisu imale šanse da se ufuraju. Na izdavačkom dvoru Menhetna one su bile samo dvorske dame. Prve na redu bile su pripadnice modnog kraljevstva – *Vog*, *El*, *Bazar*, *Itedžens*, *W*, pa čak i *Instajl*. Sledio je šoping-šminkeraj predvođen *Lakijem*, zajedno s *Mari Kler*, *Kozmom* i *Glamurom*, magazinima za žene koje bi ubile za sudar, tračerski *Dazl*, *As*, *In tač* i *Star* takođe su bili na glasu jer su ih čitale sve hostese. Iako su magazini za domaćice bili mnogo popularniji – s milionima čitateljki – njihov ugled se u svetu modnih fašista nalazio onde gde i naborane farmerke šargarepa kroja.

Magnolija je ušla u hotel, sa svih svojih 164 centimetra, i projurila pored dremljivih portira i visokih postolja sa sobnim kalama. Munjevitom brzinom popela se grimiznim stepenicama s raskošnim sagom. Barem trideset žena bilo je nanizano uza jedan zid, sedeći na podu. Prepoznala je... ama baš nikog. Zauzevši mesto, leno je otvorila svoj *Njujork post*. Na šta li je njegova zastrašujuće precizna horoskopska veštica danas upozoravala?

Prestanite da budete poslednja rupa na svirali. Dok se Mars seli u vaš znak, treba da uverite ljude da ste posebni, da ste rođeni za veće i bolje stvari. Pre svega, uverite sebe.

Zaista. Magnolija je znala da je sve izgledalo kao da je na vrhu – sjajan posao, a uz njega i dividende na kojima se moglo pozavideti. Duboko u sebi ipak nije bila sto posto sigurna da je zaslužila ono što je dobila. Baš kad je počela da razmišlja kako bi, zapravo, mogla ponovo da krene na usađivanje samopouzdanja – ime psihijatra stajalo joj je na noćnom ormariću već mesecima – od tereta kofeinom predozirane samoanalize spasla ju je Fibi, koja je veselo vriskala njeno ime. „Uspela si. Možeš li da veruješ ovome – koja predanost!“ Magnolija je mogla. Ona bi bila potpuno srećna kad bi i dalje odeću kupovala

u H&M-u. Ali, ipak joj se radilo. Osim plesanja na firminim zabavama, pod nepisan opis poslova glavne urednice u magazinu izdavačke kompanije *Skarboro* – ili *Skeri*, kako su insajderi nazvali firmu jednom davno, kada je, u puču poznatom kao Krvavi ponedjeljak, pet glavnih urednika u jednom danu dobilo nogu – ubrajala se i briga o imidžu. To je bilo bar jednako važno kao i nadzor nad proračunom od osamnaest miliona dolara. Niko u *Skeriju* nije dobijao dodatak za odevanje na nivou kuće *Konde Nest*, ali od svake urednice i izdavačice očekivalo se da izgleda kao da otuda potiče.

Na jednom ručku pre nekoliko godina, Magnolija je načula kako je predsednik jedne velike izdavačke kuće zafrektao: „Ta žena nikada neće raditi za *nas*“, kritikujući pri tom urednicu u naboranom odelu boje breškve koje je više priličilo Skotsdejl kantri klubu nego pozornici *Voldorfa*. U trenutku, Magnolija je sve shvatila, jednako kao što je razumela da su uz položaj glavne urednice na koji je odabrana sledeće godine, išle migrene, četrnaestosatni radni dani i tablice u *Excelu* krcate brojevima.

„Kada tete iz *Šanela* otvore vrata, jurni prema ručnim torbicama“, Fibi je davala uputstva, stavivši ruke na bokove, koji su, uprkos osmom mesecu trudnoće, bili tako vitki da se činilo da su doterani u *Adobe Photoshopu*. „Biće uza zid u dnu, a smeš da kupiš dve. Odmah ih zgrabi. Onda idi do suprotnog zida i navali na cipele, ali nemoj da se navučeš na niske čizme. Totalno su ispale iz fazona. Zatim odeća. Ostavi nakit i sunčane naočare za kraj. Toga imaju mnogo.“

Okej, razmišljala je Magnolija. Možda je na vežbama joge bila kruta kao drvo, ali ako je mogla da se preseli iz Farga na Menhetn, mogla je da uspe i u ovome.

Istini za volju, kada se čovek jednom privikne na naglasak, Fargo nije tako ledena zabit, a više prihvatljivo i sigurno mesto za odrastanje, dobro za vrludanje trgovačkim centrom i sastanke sa slatkim momcima zvanim Anderson ili Olson. Za vreme praznika bi se sa univerziteta u Mičigenu svakog leta vraćala kući, uz praksu u listu *Forum*, ali kad su joj te novine ponudile posao nakon diplomiranja – ta Megi bila je pravo piskaralo – majka i otac jednostavno nisu mogli da je odvuku do aerodroma.

„Fargo nije mesto za mladu Jevrejku“, mogao je da glasi porodični slogan. Za Megi Goldfarb nije bilo poslediplomske besposlice. Shvativši da je dosegla svoj rok trajanja u državi koju je zemlja zaboravila („Ti si jedina

osoba iz Severne Dakote koju sam ikad upoznala“), morala je da se izvuče, bila spremna ili ne.

Megi se zaputila prema Menhetnu i postala Magnolija Gold. Posle, kada su je ljudi pitali koje je veze povukla da bi ugrabila posao u *Glamuru*, priznala je da joj je neznanje bilo jedina prednost. Da je odrasla u Njujorku, previše bi se bojala da tako hladnokrvno nazove Kadrovsku službu.

„Megi! Magnolija! Hej, Goldova!“

Magnolija je mislila bila u Fargu, ali Darlin Knudson, izdavačica *Ledi*, uistinu je bila ovde, a njena velika kafa s mlekom kapala je po Magnolijinoj goljoj nozi. Ona i Darlin bile su ravnopravne u magazinu *Ledi* i svaka je vladala svojim carstvom: Magnolija je predvodila uredničko osoblje, dok je Darlin upravljala prodajom i marketingom.

Obema je bio nadređen Džok Flanagan, predsednik firme i njen izvršni direktor, i sam nekadašnji izdavač. Većina čelnih ljudi u firmama koje su izdavale časopise otpočinjala je svoj uspon na korporativnoj lestvici radeći u izdavaštvu, i iako su glumili zadivljenost kreativnošću, na kraju su ipak izdavači bili ti koji bi stekli njihovu naklonost. Čim bi prodaja oglasnog prostora počela da varira, neminovno je urednik bio taj koji bi dobio nogu.

Koščata i glasna poput trube, Darlin se spustila do Magnolije, ne obraćajući pažnju na namrštene žene – kojih je do sada već bilo više od sto pedeset – i stala u red iza nje. Ona nikad nije naišla na ogledalo u kome se sama sebi ne bi svidela i u četrdesetoj se još hvalisala postignutim bodovima na prijemnom. I ona je bila transplantat sa Srednjeg zapada; ali za razliku od gospodina i gospođe Goldfarb koji nikada nisu shvatili da postoji samopoštovanje, Darlin kao da ga je sisala s majčinim mlekom. Dete čistokrvnih Amerikanaca iz Ajove, Darlin je sada bila majka tri devojčice sa Aper ist sajda, s dadiljom za svaku.

Svi njeni ljudi znali su da bi svakog petka po ceo dan izostajala s posla da bi nadoknadila to što je Prisilu, Kamilu i Anabel retko viđala ostatkom nedelje.

Taj deo posla uvek je pokušavala da natovari Magnoliji, koja je Darlin smatrala više neprijateljem nego prijateljicom.

„Početnica?“, upitala je Darlin, zbacivši svoj nabrekli crni ranac. „Ja sama mrzim ove stvari, ali Majka ih obožava.“

„Da, devica sam“, Magnolija je odgovorila tonom za koji se nadala da je zvučao melodično i ironično. Ali Darlinini palčevi već su plesali s njenim „blekberijem“. Kraj razgovora.

Do sada je sestrinstvo kupaca pravilo zmiju koja je išla uzduž jednog dugog zida i unatrag oko drugog. One nedavno pristigle bile su bliže vratima nego neispavane fanatičarke koje su upale u zoru. Raspon žena u gomili kretao se od modnih žrtava – čija je neusklađena odeća predstavljala svaki trend iz posljednje četiri sezone – do desetina zadivljujućih odgovora na pitanje: „Ko bi *to* ikad stavio na sebe?“

Kad je bilo skoro osam sati, pojavila se Šanelova predstavница, s gomilom papira u naručju. „Niko neće biti pušten bez odgovarajuće identifikacije“, nadglasala je buku. „Ispunite ove upitnike pre nego što vas pustimo“,

„Formulari?“, usprotivila se jedna iz nervozne *Lakijeve* ekipe. „U čemu je stvar?“

„Moramo da budemo sigurni da niko neće preprodavati na *e-Bayu*“, objavila je čuvarica ulaza.

„Prošle godine je jedna žena zaradila više od šezdeset hiljada dolara“, šapnula je devojka do Magnolije.

Baš dok je razmatrala genijalnost te energične potrošačice, izbila je tuča. Novopridošlica (sigurno joj je bilo više od šezdeset godina – njeno je lice bilo do savršenstva doterano „botoksom“ i „restilanom“, ali vrat je govorio sve) pokušala je da se progura do mesta u blizini vrata. Dve žene dvostruko mlađe od nje zaprečile su joj put.

„Gde si ti to pošla?“, jedna je zatražila objašnjenje.

„U šoping, kao i svi“, odgovorila je nametljivica, otresavši nekoliko dlačica s trenerke.

„Malo sutra“, rekla je ranoranilica broj jedan. „Ne budi gadura“, odgovorila je gospođica od šest banki. „Ovde imamo jednaka prava.“

„Ne ako ne čekaš da dođeš na red“, rekla je prijateljica podigavši ruku da starijoj od sebe prepreči put.

„*Niko* ne ulazi dok se ne smirite, sve redom“, povikala je Šanelova predstavница, a njena kamelija se zatresla. „Niko.“

Zavlađao je mir. Trideset sekundi. A onda su se vrata otvorila. Soba, svetla poput kockarnice, progutala je Magnoliju. Cipele i čizme uredno složene u kutije, pažljivo razvrstane po veličini, pa sve moguće vrste broševa i još mnogo, mnogo toga, bilo je naslagano uvis po stolovima koji su se izvijali u krug iza redova i redova s policama pretrpanim odećom. Od čega početi? Ručne torbice, ručne torbice. Torbe veličine labradora pudlice, ručne torbice

u koje ne staje ni tampon, novčanici dostojni imitatora Džeki O. Nigde na vidiku stila koji bi jedan vredni mrav mogao da nosi od jutra do večeri.

Tad ju je ugledala, crnu, pletenu. Dva isprepletana C* stajala su jedno drugom nevino okrenuta leđima, u prošivenom V. Videla je da se taj komad oglašava za 2.100 dolara u *Tajmsu*. Ovde je koštao 150.

Magnolija zgrabi torbicu i veliku krznenu torbu koja bi dobro išla uz... pa, otkriće to posle. Odjuri prema cipelama i besomučno poče da isprobava svaki par veličine 37,5.

Svetloplave baletanke s dva velika C. Čak i u tom transu, bilo joj je jasno da su bile više zastrašujuće nego zadivljujuće. Duboke cipele? Fibino upozorenje odzvanjalo joj je u ušima. Potpetice s debelim trakama preko gležnjeva? Noge bi joj izgledale kao panjevi. Možda polupetice. *El* insistira – ne prvi put – da je ružičasta najnoviji klasik ovoga proleća. Može.

Ispod stolice ugledala je neotvorenu kutiju, na kojoj je poput ostrva usred pogrebne ebanovine dostojanstveno stajao jarkobeli znak. A u njoj su se prsti sandala sužavali prema seksi vrhu. Potplate od krokodilske kože, koju neće videti niko osim osobe koja ih bude nosila, zablistali su poput seksi zmija. „*Morate uveriti ljude da ste posebni*“, upozorio ju je horoskop. Na ovim cipelama je uzduž i popreko stajalo njeno ime.

A sada, odeća. Magnolija je proklinjala samu sebe što nije proverila svoju veličinu u *Saksu*. Trideset šest, nagađala je, odmerivši svoju pozadinu. U kraljevskim prilikama svaka žena trebalo je da pokaže „šanel“ jaknu, ali ovde ih je bilo malo na kojima nisu bile kopče i džepovi bez reda i poretka. Jedna jedina jakna izgledala je prihvatljivo – golubijesivi tvid sa srebrnim nitima, nekoliko diskretnih dugmića obrubljenih lažnim dijamantima, slova C spojena svilenom presvlakom. Poput neustrašivih navijačica, bila su svuda, ta slova C. Zgrabila je jaknu i odjurila prema večernjim haljinama. Magnolija razmotri jednu od crvenog šifona, ali bila je suviše otvorena za grudnjak. Čeznutljivo posmatrajući njene bradavice, testostéronske klub na čelu *Skerija* takvu bi haljinu proglasio neukusnom. Zadovoljila se čednom, malom crnom haljinom. Možda će biti pozvana na katoličku dobrotvornu večeru.

Punih ruku Magnolija krenu prema improvizovanoj kabini. Žene u svim oblicima razodevenosti mahnito su navlačile i svlačile odeću, brzo

* Chanel

izbacujući iz izbora stvari koje su stajale hiljade dolara. Činilo se da su bile zahvalne na muškarcima u prostoriji – homiči koji su kupovali za svoje sestre imali su mišljenje vredno poštovanja. Dok je pokušavala da utvrdi izgleda li haljina zaista poput nečega sa stalka u *En Tejlor Loft* s popustom od 60 posto, ugledala ih je. Izdavačice.

Četiri glavne face iz *Skerija* bile su razgolićene do grudnjaka i tangi, zakopčavajući jedna drugu i dobacujući komplimente međusobno. Darlin Knudson, izdavačica *Ledi*, nadvila se nad izdavačicu *Elegansa*, Šarlot Stoun, istinsku damu koja je pokušavala da nadmaši prodaju *Voga*. Šarlot mahnu Magnoliji. Kao i svaka urednica, Magnolija nije imala nimalo poverenja u većinu izdavača, verujući da bi je bez pardona otkaçile radi reklame za „simbeks“. Ipak, Šarlot je važila za pristojnu osobu.

„Magnolija! Dušo! Jesi li videla one ogrtače koje su malopre izneli? Koštaju samo 75 dolara!“

Na tanušnoj Šarlot, zeleni ogrtač s pojasom izgledao je sofisticirano. „Pogledaj postavu“, naredila je. Na tkanini je bilo izvezeno ime *Coco*. Oni su stvarno imali smisla za promociju zaštitnog znaka. Magnolija je pomislila da bi u takvom namreškanom ogrtaču izgledala otmeno poput gorile, ali zgrabila je poslednji bez probe. Odnela je svoje krpice na blagajnu. Trebalo joj je još petnaest minuta da se izvuče.

„Tri hiljade i devetsto“, rekla je *Šanelova* devojka, ne dižući pogled.

Magnolija je još jedanput pogledala ručnu torbicu. Kad bi joj dodala lanac, mogla bi da prođe kao njena torbica za ručak iz prvog razreda. Zar će stvarno potrošiti skoro četiri hiljade dolara na stvari za koje čak nije ni bila sigurna da joj se sviđaju? Ako ikad bude nosila ovu odeću, poželeva je da uz nju može da nosi detalj sa sledećim demantijem: „Ne osuđujte osobu koja ovo nosi i koja možda izgleda potpuno šuplje, ona je uistinu vredna upoznavanja.“

„Hoćete li da platite to ili nećete?“, zauralala je žena iza nje. Magnolija brzo izvadi kreditnu karticu. S naporom izvuče kese na ulicu, sa nadom da će hotelski portir pozvati taksi. Bilo je 8:45. Magnolija je bila gladna, žedna i morala je da stigne do kancelarije do devet, zbog sastanka.

Napokon se uvukla u taksi. Dok je skretao desno pored starog hotela *Plaza*, pokraj nje su, svaka sa mobilnim u ruci i u službenoj limuzini, prošle Darlin, Šarlot i ostale *Skerijeve* izdavačice. Svetlo na semaforu se promenilo.

Magnolija pogleda na sat, model „kartije tank“ koji je sebi priuštila kad je dobila posao. Sad joj je bilo jasno da će sigurno zakasniti na sastanak.

Možda je i imala položaj. Možda je i bila najmlađa žena koja je ikad uređivala tako veliki magazin kao što je *Ledi*. Ali Magnolija Gold se osjetila, i to ne prvi put, kao velika, debela laž. Za koji čas ispostaviće se da je lažna kao brušeni cirkon za koji je istinski verovala da mu je slična.

2.

Sljaka i slava

„O, kupac visoke mode“, Saša Dobs pozdravila je Magnoliju dok je ulazila u svoju kancelariju u dnu Pete avenije. „Rasprodaja – u okviru očekivanja?“

„Mnogo kupovine, mnogo znoja“, Magnolija je odgovorila svojoj sekretarici. Bacila je pogled na sat. Devet i pet.

„Bez brige. Sastanak je pomeran na četiri jer je mali Džok juče slomio ruku na nekom jahačkom dešavanju. Ili bar tako kažu.“

Džok nije delovao Magnoliji kao neki gospodin Mama koji bi provodio vreme uz dečji krevetac, čak i da se radilo o prvom sinu nakon pet pokušaja u tri braka. Činilo se više mogućim nego nemogućim da je uživao u srećnom završetku vrlo kasne večeri, verovatno s nekim privlačnim i mladim ko nije njegova žena. Ali to je, bez obzira na sve, za nju bilo poput poklona. Ostaje joj bolji deo dana u kome može da vežba za sastanak.

Saša joj je predala jutarnje poruke. Tri su bile od agenta, jedna od njene prijateljice Ebi, a druga od Natali Sajmon, trenutno gradske urednice broj jedan koja je bila na čelu *Dazla*. Ona je Magnoliju prvi put zaposlila, kao svoju sekretaricu – taj naslov bilo je dopušteno koristiti u *Glamuru* pre dvanaest godina.

„Je l' u redu ako Kam uskoči?“, pitala je Saša.

„Dve sekundice, Saša.“ Dok je Magnolija preletala pogledom preko svoje elektronske pošte, Saša je nameštala sveži buket peonija. Dvaput nedeljno Saša bi zastala kod prodavača na uglu i uspevala da pronade cveće

koje je izgledalo kao da je stiglo iz *Takašimaje*. Bez obzira na to, Magnolija je zabeležila u svoj mentalni podsetnik da, kada dođe do ponovnih pregovora o plati, zatraži nedeljnu svotu za narudžbinu svežeg cveća od pravog cvečara svake nedelje – najbolje od onog dizajnerskog gurua poznatog po superjednostavnim i superskupim jednobožnim buketima.

Bez Saše bi bila beskorisna. Kad je Fiona, Magnolijina prethodna sekretarica zavodljivog glasa, propustila da se vrati sa odmora, Magnolija je ozbiljno razmotrila zaposlenje diplomke iz Oberlina koja je za nju radila honorarno. Ali onda je ugledala njen probušeni jezik. Sledećeg dana pojavila se Saša, odevena u lagano crno odelo marke „teori“. Osim programa *Teach for America*, Saša je imala ograničeno iskustvo, ali njena zahvalnost bila je presudna pri odabiru.

Magnolija nikad nije zapošljavala onoga ko joj ne bi poslao zahvalnicu; ne zahvaliti mogućem budućem šefu bilo je jednostavno potpuno glupavo. Sašina poruka je bila pismena i ispisana rukom na žućkasto-belom reljefnom papiru iz knjižare *Smajtson* na Bond stritu.

Saša je počela pre šest meseci s godišnjom platom od 41.000 dolara i svaki cent je dvostruko zaslužila. Razgovor s društvom u Nju Delhiju, o popravku Magnolijinog „blekberija“. Obavljeno. Rezervacija karata za LA – osigurati da Magnolija dobije mesto uz prozor. Obavljeno. Narudžbina za kancelarijsku zabavu iz *Kapkejk kafea*. Obavljeno. I deseti put objasniti Darlininoj sekretarici da u Magnolijin kalendar ne može bez objašnjenja uneti posetu klijentu. Obavljeno. Ni za jedan od ovih zadataka nisu bile potrebne dve diplome iz filmologije i filozofije koje je Saša stekla na Veslijanu, ali bila je tako produktivna da bi joj uvek preostalo dovoljno vremena i za pisanje filmske kolumne za magazin.

„U redu. Spremna za Kama“, rekla je Magnolija, ostavivši preostalu elektronsku poštu za posle.

„Nema problema“, rekla je Saša, Magnolija je prezirala tu frazu. Ali znala je da bi, kad bi to prigovorila Saši, od Kadrovske službe mogla dobiti tako snažnu opomenu kao da je u najmanju ruku svoju sekretaricu upitala da li tetovira svoje intimne delove.

Kameron Dejn, izvršni urednik magazina, bio je nenadmašan u ekstremnom sportu održavanja *Ledi* unutar rokova i proračuna. Kada bi joj Kam rekao da požuri, jer je trebalo poslati stranicu, Magnolija bi to učinila. Kada im je pretila opasnost od prevelikog troška – prošlog meseca potrošene su

skandalozne svote na telefonske račune – Kameron je zazvonio na uzbunu. Jednako važno bilo je i to da bi on, ako *Ledi* ne bi progutala onoliko novca koliko joj je *Skeri* dopustio, osmislio kako tim novcem nešto da dobije ili kako da ga izgubi, a to je bilo osnovno pravilo za upravljanje proračunom.

Upravnog stasa, visok 188 centimetara, Kameron je bio jedan od zanimljivijih izvršnih urednika u izdavačkim krugovima. Da nije bio nadobudni pisac romana kojem je trebalo zdravstveno, nikada ne bi bio u ovom poslu. Kao i obično, nosio je „leviske“, a kovrdžava plava kosa padala mu je preko okovratnika. Odložio je svoju veliku šolju na Magnolijin sto.

Četrdeset minuta posle, nakon što su zajedno pregledali njegov popis hitnih stvari – uključujući i zaposlenje ličnog trenera za urednicu životnog stila, koja je imala besprekoran ukus, ali čiji su organizacioni instinkti bili oružje za masovno uništenje, Kam je bio spreman za odlazak. Ali ne pre nego što je podseti: „Vreme za pisanje pisma urednice.“

„Već ga imam u glavi“, reče Magnolija dok je Kam izlazio na vrata. Pratile ga je pogledom. Da mu nisam šefica, da nema devojkicu, da nije pet godina mlađi i da pokaže bar *trunku* zanimanja – mislila je Magnolija – eto tipa s kojim bih se rado razgolitila. I tako dalje. Ali nije imala vremena za dokolicu i sanjarenje. Sada je morala da se udubi u posao, a ne u seksualni život, koji je trenutno bio u stanju mirovanja.

Doći će već do pisma urednice. Najpre je trebalo zaviriti u tri korpe na starinskom stolu od borovine koji je nazivala radnim. Magnolija se beskrajno uzdala u svoj nenadmašno primitivni sistem. Korpa na levoj strani bila je sandučće odlazne pošte – trenutno prazna, podsećala ju je na sve što je još trebalo obaviti. Srednju korpu smatrala je crnom rupom za stvari koje je mogla da odloži, po mogućstvu zauvek. U pretrpanoj korpi zdesna nalazilo se sve što je trebalo da pročita.

Prioriteti svakog nadolazećeg broja bili su u različito obojenim košuljicama. Septembar, na kojem su trenutno radili, bio je ljubičast. Rešenja za naslove bila su u smeđoj košuljici i čekala su da ih Magnolija odabere ili preoblikuje. Sve vezano za finansije bilo je, naravno, u zelenom. Plava košuljica sa oznakom PROČITAJ bila je nakrcana rukopisima i pričama koje nisu bile ni otkupljene ni odabrane i možda nikada i neće. Ostala je na dnu korpe. Da je Magnolija čekala do vikenda da dođe do PROČITAJ, to ne bi nanelo veću štetu – u slučaju da Saša onde nije odložila nekakav vremenski oset-

ljiv materijal („Bela kuća Vas poziva da ukažete čast svojim prisustvom...“) – Magnoliji je bila najvažnija crvena košuljica koja je značila hitnost.

Ipak, prva košuljica na koju je jednostavno morala da se baci bila je ružičasta: pozivnice. Današnja ponuda bila je oskudna. Još jedan osteoporozni ručak – vredan pažnje, ali Magnolija je upriličila takav pre dva meseca. Snimanje filma namenjenog muškim pubertetlijama – čak ni Saša to ne bi htela, iako bi možda išla na otvaranje kluba, vrstu događanja koju je Magnolija prestala da posećuje kada su kokteli postali nepitki. „Red bul“, sok od narandže i rum?

Magnolija se okrenu ekranu svojeg kompjutera da bi počela „Napomenula bih...“ svoje pismo urednice. O čemu će, pobogu, pisati ovoga meseca? Za ubacivanje nečega u novi broj imala je samo nekoliko paragrafa mesta, ali trebalo je to pametno izvesti. Bilo je to teže nego pisati haiku.

Ovoga meseca *Ledi* predstavlja dve nove kolumne, počela je da piše. Do-sad-no. Možda se treba usredsrediti na deo koji se tiče brige o deci? *Postoji li išta što zaposlenim majkama stvara veći osećaj krivice od traženja kvalitetne usluge brige o deci?* Bolje. Ali stvarnost je okrutna. Meri Popins neće vam sleteti na krov...

Saša je opet zvrncula. „Ruti je spremna za pokazivanje filma.“ Magnolija je mrzela prekide, ali ako ne odabere fotografije za septembarsko izdanje, grafičko odeljenje neće moći da radi. Spustila se niz hodnik do velike prostorije ispunjene najsavremenijim kompjuterima i devojkama u odeći iz Kluba Monako. Jedina dizajnerka koja je osećala dužnost da bude sređena bila je Frederika fon Trap, grafička urednica – danas od glave do pete odevena u „žil sander“. Zajedno s Ruti Kim, modnom urednicom, nadvila se nad projektor.

„Ne viti joj se haljina“, žalila se Frederika, zataknuvši kovrdžu platina-stoplave kose iza uha. „Zašto je fotograf tošao tako blisu? Ima pore kao kratere.“ Frederika u Nemačkoj nije živela dvadeset godina, ali naglasak joj je bio jak kao kod Marlen Ditrih. „Zato što je očaravajuća“, rekla je Ruti. „Pre bulimična. Podseti me zašto smo uzeli ovaj motel?“ „Amber ju je ubacila. Pogledaj ovde. Divna je. Divna.“ Ruti je obožavala svaku fotografiju sa svakog snimanja koje je ikad vodila. Dok su njih tri birale devet snimaka, proletelo je trideset minuta.

Natrag u kancelariju. Još tri rečenice u pismu. Telefon, ovaj put *Skerijev* advokat.